

Bilag 2.

Udvalgets spørgsmål til økonomiministeren og ministerens svar.

Spørgsmål 1.

Hvorledes bedømmer ministeren mulighederne for en udvidelse af nationalbankens repræsentantskab?

Spørgsmål 2.

Har ministeren gjort sig tanker om, på hvilken måde man kan sikre folketinget en mere direkte indflydelse på pengepolitikken?

Spørgsmål 3.

Man udbeder sig ministerens vurdering af et forslag om, at alle partier, der er repræsenteret i folketingets finansudvalg, får sæde i nationalbankens repræsentantskab.

Spørgsmål 4.

Vil ministeren medvirke til, at der gennemføres en årlig debat i folketinget om centralbankens virksomhed?

Spørgsmål 5.

Man udbeder sig en redegørelse for, på hvilke andre måder end den i lovforslaget foreslåede der kan sikres den fornødne sammenhæng mellem regeringens og nationalbankens økonomiske politik.

Økonomiministerens svar (af 31. marts).

Da der er en nær sammenhæng mellem de problemer, der er rejst i spørgsmålene 1-5 fra udvalget, vil der i det følgende blive givet en samlet besvarelse af disse spørgsmål.

I modsætning til, hvad der er tilfældet for de fleste finanspolitiske dispositioner, er det karakteristisk for penge- og kreditpolitikken, at den til stadighed og i reglen meget hurtigt må tilpasses efter de vekslende forhold på penge- og kapitalmarkederne og på valutamarkederne. Som følge deraf er det på dette område vanskeligt at basere dispositionerne på faste og detaljerede

regler. Men selvom både problemerne og dermed også beslutningsprocessen indenfor kreditpolitikken i nogen grad må blive af en særegen karakter, er det på den anden side klart, at der til stadighed må ske en afstemning af de almindelige retningslinier for pengepolitikken og dispositionerne vedrørende den økonomiske politik iøvrigt.

Behovet for en sådan nær samordning mellem pengepolitik, finanspolitik og iøvrigt også andre økonomisk-politiske foranstaltninger (f. eks. byggeregulering) har ført til, at der indenfor rammerne af den gældende nationalbanklov er blevet udbygget en overordentlig nær og smidig kontakt mellem de vekslende regeringer og nationalbankens ledelse. Det forekommer ikke at være hensigtsmæssigt at udarbejde nye detaljerede formelle forskrifter for udformningen af samarbejdet mellem regeringen og nationalbanken. En fortsat udbygning af koordinationen i takt med den økonomiske politiks stadigt skiftende krav vil bedst kunne finde sted, dersom samarbejdsformerne mellem regeringen og nationalbanken mere uformelt kan tilpasses efter de skiftende behov.

De pengepolitiske dispositioners ovenfor omtalte særegne karakter har tillige fundet udtryk i nationalbanklovens regler om bankens ledelse og folketingets stilling i denne henseende. Vigtige grundsynspunkter i disse regler er utvivlsomt dels, at de pågældende forsamlinger — repræsentantskab, bestyrelse m. v. — ikke uden skade kan gøres alt for store, dels at drøftelserne i disse forsamlinger ikke bør få karakter af almindelige politiske debatter, som naturligt bør føres i folketinget. Disse grundsynspunkter synes det værd at fastholde, og regeringen er derfor af den opfattelse, at der ikke er anledning til at ændre repræsentantskabets størrelse eller sammensætning.